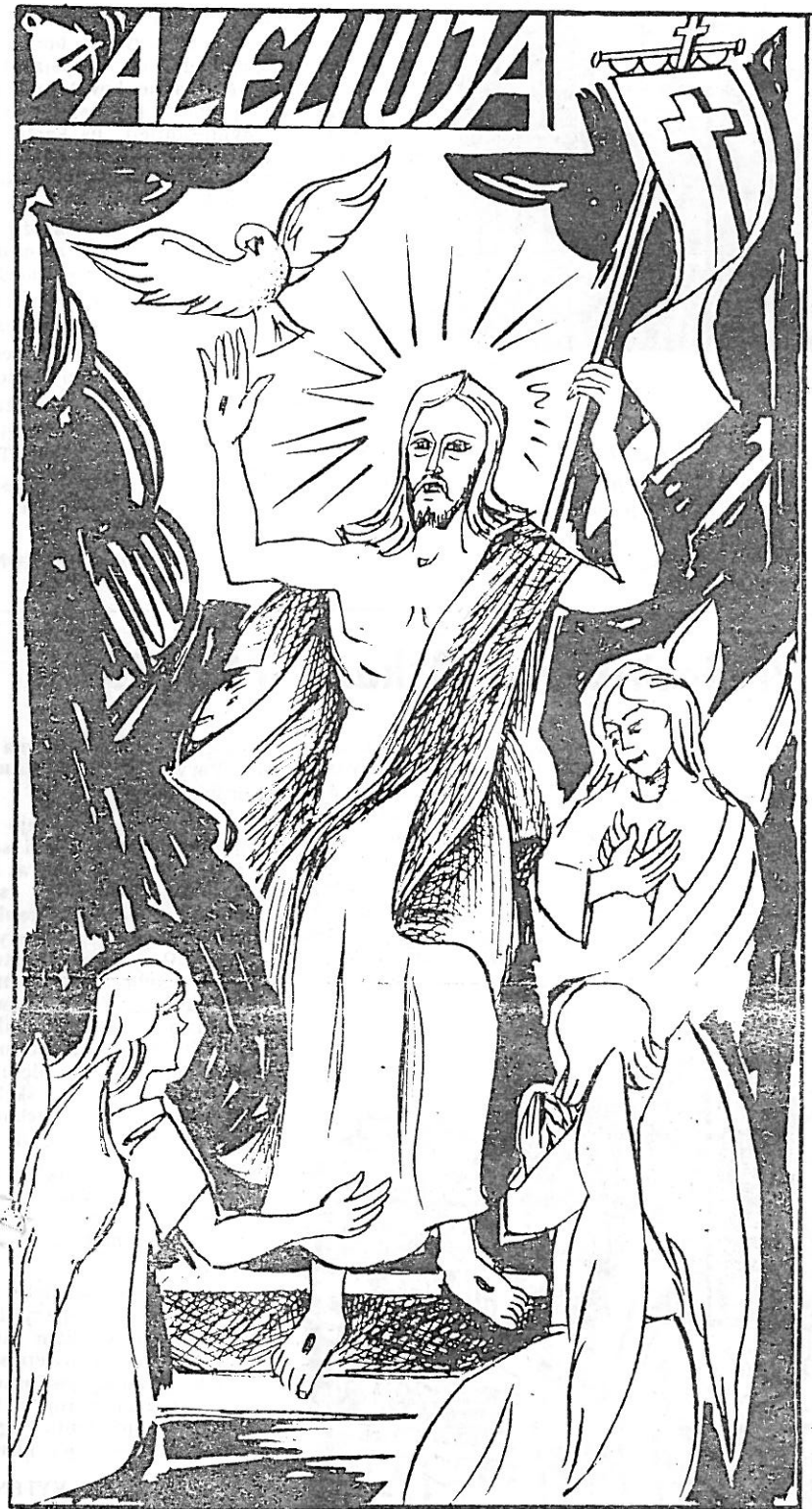

Jurgis Vasiliauskas

AUKŠTAIČIAI

LS.Utenos rajono tarybos leidinys. Laikraštis ne tik aukštaičiams.

1994 m. balandžio 1 d. Nr. 2 [38]

SVEIKI, SULAUKĘ SV. VELYKŲ!

V. Petronio pieš.

Prisikeliama tik po kančios ir mirties

Aišku, kad prieš prisikėlimą turėjo būti mirtis, o mirstant reikėjo kentėti. Ši trijulė — kančia, mirtis ir prisikėlimas neišskiriam.

Kančią ir mirtį mes patirlame ar dar patirlsime kiekvienas jau dabar. Tai neišvengiama žemiško gyvenimo dalis. O kaip su mūsų prisikėlimu? Jis dar ateityje. Jei nebūtų prisikėlimo, visos mūsų gyvenimas ir mes patys būtume nesuapratimas, tamsi beprasmybė, klaidi nesąmonė, sujaukta iš bjaurios kančios ir dar bjaurės mirties. Ne jau sapnas, kurį atsimerkė, vertingis už visą gyvenimą, kurio mirę nebeatsiminsime? Ne, taip būti negali. Jei taip būtų, žmogaus asmens egzistencija iš tikrųjų būtų tik žiaurus pasityčiojimas.

Šių mūsų minčių ir nuojautų tikrumą patvirtina Kristaus prisikėlimas. Bet Kristaus prisikėlimas nėra toks pykis, kurį kas nors matė. Kai moterys atėjo prie Jo kapo, Kristus buvo jau prisikėlęs. Kaip jo negyvas kūnas pradėjo judėti, kaip atsimerkė Jo užgesusios akys, nematė niekas, nematė nė sargai, kurie saugojo kapą. Matė tik tai, kad prieš tris dienas buvo negyvas, o dabar štai jau gyvas.

Lygiai didelė paslaptis yra ir mūsų kūnų prisikėlimas laiko pilnatvėje. Šios paslapties pilnai suprasti ir įsivaizduoti mes negalime, turime jį tikėti.

Nors prisikėlęs Kristus kūnas buvo sudvasėjęs, nors praėdavo pro užrakintus duris ir net sienas, staiga pasirodydavo ir staiga dingdavo, tačiau Jį paliesti ir su juo pasisveikinti būdavo galima. Net pats Kristus abejojančiam Tomui liepė paliesti

Jo žaizdotas rankas, kojas ir šoną. Tokie bus ir mūsų prisikėlę kūnai: bus sudvasėję, nereikalingi medžiaginės erdvės, tačiau tikrų tikriausi kūnai.

Ką tik Kristus skėbė žodžius, tą patvirtino ir savo gyvenimo faktais. Skėbė meilę, ir štai visa Jo veikla buvo pilna meilės darbų: pagydimų, duonos padauginimo, nuodėmių atleidimo, net iš mirties prikėlimų. Skėbė atleidimą priešams, ir štai išdaviką Judą vadino savo draugu, o kentėdamas ant kryžiaus, meldėsi už savo kankintojus. Skėbė pasiaukojimą už kitus, ir štai laisvanoriškai aukojosi ir mirė už visą pasaulį. Skėbė esant dangy, ir štai kartą ant Taboro kalno jį parodė apas-talams.. Skėbė pragarą, ir štai Alyvų sode, apsipliesęs kruvinu prakaitu, parodė, kaip baisu ir šurpulingu bus pragare nusidėjėliams. Prisikėldamas iš mirties, ne tik patvirtino mūsų prisikėlimą pasaulio pabaigoje, bet ir pademonstravo kokie garbingi bus teisieji prisikėlimo diena.

Velykos — Kristaus prisikėlimo šventė — yra neapsakomai džiaugsminga šventė. Ji mums primena ir užtikrina, kad mes ne kažkokia tamsi beprasmybė, pasibaigianti kapo duobėje, o didinga būtis, skirta amžinai laimei. Ji užtikrina šviesą ateitį ir mūsų tėvynėi Lietuvai. Jei kančia, mirtis ir prisikėlimas, neišskiriami, tai ir už Lietuvos laisvę kentėję ir mirę jos vaikai ne tik užtikrino jai prisikėlimą, bet ir užtikrino ir tolimesnę šviesą ateitį. Aleliuja! Sveiki, sulaukė sv. Velykų!

Kun. P. TARULIS

Nuo LKDP atkūrimo penkeri metai

Šįmet vasario 16 d. suėjo penkerių metų jubiliejus nuo LKD partijos atkūrimo Lietuvoje.

Lietuvoje yra dvi giminingos organizacijos — Bažnyčia ir Lietuvos krikščionių demokratų partija. Bažnyčia yra dvasinė, kur kunigai atlieka dvasinį pastoracinį darbą, o krikščioniškos demokratijos politinį darbą atlieka kaip tik Lietuvos krikščionių demokratų partija. Pagrindinis viso pasaulio krikščionių demokratų partijos programos pamatas yra krikščionybė, demokratija ir tautiskumas. LKDP pagrindas yra religija ir teisingumas, taip pat meilė Dievui, Tėvynei ir artimui.

Stagnacijos ir ateistinio komunizmo diktatūros laikais daug blogio Lietuvai padarė ateistinis materializmas, žalodamas žmogaus sąmonę. Mes, krikščionys demokratai, šių dienų atkurtosios Lietuvos nepriklausomybės karta, pergyvenę 50-ties okupacijos ir ateistinės propagandos laikus, kviečiame visus geros valios žmones įsijungti į krikščioniškąją atgimimo veiklą.

Vilius TAUJANSKAS
LKDP Utenos regiono pirmininkas

Lietuvos krikščionių demokratų partija šįmet minės savo 90-metį. Atkurta 1990 metų sausį, ji buvo įregistruota pirmosiomis atstatytosios Lietuvos valstybės gyvavimo dienomis. Per ketverius metus ji tapo įtakinga politine jėga — dabar joje daugiau kaip 3 tūkstančiai narių. LKDP nariai išrinkti į Seimą. Partijos statute skelbiamas tikslas — krikščioniškos moralės principais pagrįstos demokratijos įtvirtinimas.

Ištrauka iš Lietuvos krikščionių demokratų partijos pirmininko Povilo Katiliaus pasisakymo:

„Per penkiasdešimt okupacijos metų krikščioniškoji pasaulėžiūra ir vertybės buvo naikinamos, mūsų siekis — jas atgaivinti ir įtvirtinti. Trumpai krikščioniškąją demokratiją galėčiau apibūdinti taip: tik krikščioniškoji demokratija neleidžia jėga siekti savo tikslų. Kitokios demokratijos ir būtų negali. Ji grindžiama laisvu žmogaus, suvokiančio Kūrėjo įsikičypatį tikslą, apsisprendimu, apima ir krikščioniškąją gėrio sampratą bei krikščioniš-

kas visuomeninio bendravimo normas. Ir asmeninė nuosavybė turi tarnauti visuomenės gerovei.

Būtų per drąsu sakyti, kad šiandien viena kuri nors partija turi žmonių, pasiruošusių dirbti visose valdžios struktūrose. Mes įsivaizduojame, kad po Seimo rinkimų valdymas tikriausiai bus koalicinis.

LKDP — už teisingą nuosavybės teisės atstatymą. Beje, dabar lenka spresti daug sudėtingų dalykų. Jei kuri partija turėtų gatavus receptus, ką daryti kiekvienam atvejui, žmonės, tai žinodami, turėtų atiduoti jai valdžią ir be rinkimų“.

LKDP programoje nurodyta, kad LKDP bendradarbiauja su Bažnyčia sprendžiant politines, ekonomines ir dorovės problemas.

„Bažnyčios paramą jausime tik tol, kol LKDP nariai vadovausis krikščioniškomis idėjomis. Jei liktų tik partijos pavadinimas, tačiau partija nesiektų krikščioniškųjų idealų, moralinis Bažnyčios autoritetas mums nepadėtų“.

Kristaus gyvenimo viršūnė

Norėčiau Tavo garbei amžiais degti,
Nes laimei amžinai pavadinai mane.
Kun Edmundas RINKEVICIUS

Tikriausiai, kas yra tikra, gražu ir amžina, pajaučia ir išgyvena žmogaus vaikška širdis. Juolab tada, kai jojo vaikyste sutapo su pačiu sunkiausiu Tėvynei laikmečiu, ir kada jos likimas per-

sipynė su žmogaus vaikystės likimu.
Pamenu takelį į mokyklą. Šuvali iš už miško piūptelė dūmų kamuolys. Sušaudyta kaimynų sodyba, o kartu te-
(Nukelta į 2 psl.)

A. GRIGARAVICIENĖ NĖRA MIRTIES

Nuristas akmuo nuo kapo, nuo širdies. Ir atvira anga — Tave nėra, Nėra ir amžinos mirties. Tu prisikėlei dangui ir klajonei zemei, ir žmogui klystančiam ir ieškančiam gerumo. Tu, Kristau, išėjai iš juodo kapo, Tu pakilai iki dangaus vaiskumo ir prisikėlęs vėl eini zeme, vėl gydai, prikeli ir mokai. Tik ar pažįstam mes Tave? Nuristas akmuo, Ir atvira anga... Širdis žmogaus Tavo Meilės žodžini atvira. Nuristas akmuo — mirties nėra.

Kovo 11-ąją minint

ve. Liudgarda Juodkienė paskaitė savo kurybos eilių, paminėdama žiaurią okupaciją ir vildamasi šviesesne ryldiena. Krikščionių demokratų partijos pirmininkas Vytautas Petronis paminėjo sūnų ir dukterų aukas ir teikė vilį tikrajai laisvei ir Nepriklausomybei. Minėjimą užbaigė me giesme „Marija, Marija“.

Susimąstę ir liūdni aplėdome šventorių, priekaištadami valdančiąją partijai, kuri vis dar negali sutikti su Lietuvos atsiskyrimu nuo didžiųjų savo draugų ir nesiryžta įleisti atsiskyrimo

dienos, kaip tautos šventės, paskelbdama ją nedarbo diena.

Vakare gausią visuomenę, susirinkusią kultūros rūmuose, sveikino rajono valdytojas p. Algemantas Demenius. paprašydamas partijas ir judėjimus padėti gėlių žymiose laisvės kovotojų atminimo vietose. Savo sveikinimo žodžiuose palietė ir blogį, kurio apstu valdančiose struktūrose. Šventį akcentavo Lietuvos kamerinio orkestro koncertas, kuriame dalyvavo svečias, dirigentas iš Izraelio.

Skirstėmės susimąstę, tačiau tvirtai įsitikinę, kad šios datos niekas nepajęs išbraukti iš lietuvių širdies, kuri kaip lazerio spindulys persmeigs vis daugiau širdžių, fegu ir pamažu, bet tvirtai, nes nieko nėra brangesnio už Tėvynės laisvę ir tautos norą nutraukti vergijos grandines.

Ona AGLINSKIENE

Kristaus gyvenimo viršūnė

(Atkelta iš 1 psl.)

vas ir dukra. Dažnai mimi-
mas tėvų žodis „vežimas“
Ir tas „vežimas“ virlo pabai-
sa lempos neapšviestuose
trobos kampuose. Ilgas, pilk-
švairi juoda traukinys, po-
sukyje išsiraugęs lyg smaug-
lys, jau pakeliamas į Sibirą.
Klūpanti juoda apsiirngusi
moteris bulvių lauke, besi-
meldžianti už mus. Ir rožan-
ciaus karoliukai šaltoje, ap-
šarmojusiais langais troboje,
belaukiant mamos. Kailiniai,
vis greičiau atšalanti geleži-
nė krosnelė, nerimas ir bai-
mė vienai... ir karoliukai. O

su jais kartu ir tėviškės il-
gesys, kaip tada atrodė, ne-
grįžtamai prarastas. Ir pri-
siminimai...

Pavasaris, Sv. Velykos. Su
broliuku einam pas kaimynus
„kiaušiniuoti“. Vieversio
giesmė virš laukų, ir patys
gražiausi kaimynų atrinkti
raštuoti kiaušiniai. Ir dar
kažkas šviesaus ir nuosta-
baus, džiaugsmingo ir išga-
ningo. O kas? Tada tik vaiko
širdis galėjo nujausti.

Ir laip sv. Velykų prasmė
metai iš metų artino tolimą-
ją svajonę — sugrįžti. Vie-
nais metais toji prasmė atsi-

lepdavo varpo dūžiu parapi-
jos Bažnyčioje. Tada dingda-
vo vargai ir skriauda. Kitais
metais — laja vieversio
giesmė — ir užgindavo švie-
sį viltis. Trečiais — raštuoti
kiaušiniui, — ir išgirdavai
tėviškės dainą, — pamalyda-
vai gimtuosius namus, me-
džius, ir susigrąžindavai pra-
rastą ramybę. O dabar jau
savo gyvenimo nuokalnė gai-
li suvokti, jog Kristaus gy-
venimo viršūnė — Sv. Ve-
lykos. Savo išganymo krauju
per Prisikėlimo jėgą švelniai,
kaip savo kudikius, glaudžia
žmones prie savo širdies ir
šaukia tikrąjam džiaugsmui,
laimei, amžinajam gyveni-
mui.

Veronika KINDURIENE

Jis žuvo už Lietuvos laisvę

loja. Seimoje augo trys berniukai. Jurgis
buvo vidurinis. Mokėsi Utenos gimnazijoje.
Buvo tvarkingas, darbštus mokinys. Turėjo
gražų balsą. Mokyklos chore jam palikdavo
nel solo partijas. Drangų buvo mylimas ir
gerbiamas, ypač mergaitės žavėjo jo gražus
elgesys, jo muzikinis talentas.

1944 m. baigęs Utenos gimnaziją, kelis
mėnesius dirbo mokytoju Skiemonių septyn-
metėje mokykloje. Po kurio laiko apsisprendė
ginti Tėvynę nuo priešų. Išėjęs į mišką, Jur-
gis pasirodė kaip drąsus, sumanus partizan-
as. Ne tik savo draugų kovotojų, bet ir
kaimo žmonių tarpe buvo žinomas kaip nuos-
taliai geros širdies jaunuolis, šaunus parti-
zanas. Jį vadindavo „mūsų Jurgelis“.

1946 metų spalio 1 d. partizanų būrys pa-
teko į priešų pasalą. Bėgiant iš apsiauslies,
budelio kulka pervėrė jauno kovotojo kruti-
nę. Jurgelis žuvo pačiame jaunystės žydėji-
me. Jam ėjo tik dvidešimtieji. Jis kartu su
kitu kritusiu partizanų Domu Bagočiūnu bu-
vo slapta palaidoti Stabulankių kaimo kapi-
naičių aukštame kalnelyje.

Prieš metus iš ažuolo daillai išdrožti du
skulptūriniai paminklėliai papuošė jaunų did-
vyrių kapelius. Vasaromis kalvotus laukellus
papuošia javų banguojanti jūra. Rudenys
įvairiausiomis spalvomis nudažo pakeles ir
kapinaičių šlaitus, o mėlyna dangaus aureolė,
tarsi graudi Konstantino Ciurlionio simfoni-
ja, nusileidžia virpančiais lašeliais ant žalių
žalių kapelių, kad suviltų besiskleidžian-
čius pavasario aušroj žibučių žiburėlius. Taip
miega Tautos didvyriai numylėtoje Tėviškės
žemėje, sapnuodami jų iškovotą laisvės ry-
lą.

Vytautas PETRONIS

Kur atrasti tiesą?

Eina ketvirti Nepriklauso-
mybės metai. Kiek daug svaja-
jota ir viltasi. Atrodė, niekas
ir niekada nebenorės grįžti į
prievarlos kelį. Kiek noro
dirbti savame lauke, savo
tėvų paliktoje žemėje.

Vargšai mūsų kaimo žmo-
nės! Kaip jie dar karlų ap-
gauti! Senieji puikiai suprato
ir supranta, kad komunistais,
buvusiais ir esamais, tik ki-
taip pasivadinusiais, jokiū
būdu negašima pasitikėti. Ne-
paprasčiau galima kaimo jaunų-
jų, tų, kurie gimė vergijoje
jie nebesupranta, kas yra

laisva Tėvynė, kas yra sava
žemė, pačių auginamas jėvas,
gyvulys, sodintas sodas, lais-
vas darbas. O koks baisus
vyrių ir netgi moterų gėri-
mas!

Vyrtausybes vyrai visus
„džiugina“ gerėjančiu gyve-
nimu. O iš tikrųjų?!

Iš pradžių rėkė rėkė, kad
niekas nenori žemės. Paskui,
kad be kolūkių mirsime ba-
du. Badu nemirę, žemę imtu-
mėme, jei netrukdytų. Nepa-
deda ūkininkams, tyčia žlug-
do juos.

Melas kiekvieną dieną iš
aukštų tribūnų, iš laikraščių,
radijo. Meči oja tie, kurie vis-
ko perlekę, vis dairosi atgal.
Kuo mums tikėti?

Jonas LIMBA
Lellūnų kuopos krikščionių
demokratų partijos narys

Mieli tautiečiai

Per pusšimtį okupacijos
metų nuo mūsų buvo slepia-
ma tautos ir valstybės istori-
ja. Net kelios karlos žmonių
apie praeitį mažai ką žinojo.
Mes savo krašte — Mažojoje
Lietuvoje — turime istorijai
ir kultūrai didžiai nusipelnu-
sių ir plačiai žinomų asme-
nybių: Vydūnas, M. Jankus,
Mažosios Lietuvos Vyr. Gel-
bėjimo Komiteto signatarai
E. Jagomastas, A. Brakas, H.
Zudermanas ir kiti. Taip pat
būtina jamžinti rudųjų ir rau-
donųjų okupantų genocido
aukas. Juos pagerbti ir pris-
minti — mūsų pareiga. Me-
morialinės plokštės, pamink-
lai šviesiausioms krašto gal-
voms ne tik papuoš senąją
Silutę ir jos apylinkes, bet ir
prikels istorinę atmintį. Dėl
to Silutėje rajono tarybos
1993 m. lapkričio 11 dieną
įkurtas ISTORINIŲ ĮVYKIŲ
IR ASMENYBIŲ JAMŽINI-
MO KOMITETAS. Jo tikslai
yra šie: nustatyti asmenybes
ir įvykius, kuriuos verta jam-
žinti, umalyti jamžinimo
būdus, skelbti konkursus pa-
minklams, ieškoti rėmėjų bei
kaupti lėšas šioms tikslams
įgyvendinti.

Todėl kviečiame savo pa-
siūlymais, veikia ir pinigine
auka paremti šį kilnų darbą.
Istorinių įvykių ir
asmenybių jamžinimo
komitetas

Mūsų adresas: Istorinių
įvykių ir asmenybių jamžini-
mo komitetas, 5730 Dariaus
ir Girėno 1, Silutė (306 kab.),
tel. 52533, 53343, 54887. Ei-
namoji sąskaita Nr. 700595
(litais) ir Nr. 2070605 (va-
liuta). Žemės ūkio bankas,
Silulės skyrius, kodas
260101435. Pinigus galima
aukoti grynais, pavedimu,
pašto perlaida.

Prisiminkime Oskarą Milašį

Kovo mėnesio 2 dieną su-
kako 55 metai nuo Oskaro
Milašiaus mirties. Tai vienas
žymesnių XX amžiaus pra-
džios prancūzų ir kartu Eu-
ropos simbolinės, filosofinės
krypties poetų. Iš tėvo pu-
sės buvo lietuviškos kilmės.
motina — žydų tautybės. Ji-
mė ir augo Vitebsko srityje.

Cerėjos dvare. To melo dva-
ruose vyravo lenkiška dvasia.
Todėl vaikystėje kalbėjo len-
kiškai. 11 metų tėvas atsive-
žė į Paryžių. Čia baigė hu-
manitarinius mokslus. Rašė
poeziją, dramas. Išgarsėjo
kaip prancūzų poetas. Iš dra-
mos kūrinių ypač populiarūs
buvo misterija „Migel Man-

jara“, kuri buvo statoma ne
tik Paryžiuje, bet ir kituose
Europos teatruose.

Kada Lietuva pradėjo at-
busti ir pradėjo kurti savo
nepriklausomybę, Oskaras Mi-
lašius, jausdamas save esant
lietuviškos kilmės, įsitraukė į
nepriklausomybės atstatymo
darbą. Paryžiaus literatūri-
niuose sambūriuose jis nuo-
latos kėlė Lietuvos istorinį
praetį, jos kultūrinį paliki-
mą. Silpnai temokėdamas
lietuvių kalbą, vertė lietuviš-
kas pasakas, dainas, iškelda-
mas etnografines, archaines
savybes, jų meninį grožį.

Diplomatiniėje veikloje Os-
karui Milašiumi priklausau-
dėli nuopelnai, atkovojo at
Lietuvai Klaipėdą ir Klaipė-
dos kraštą.

Siandien jo asmenybė turi
būt mums kilniū pavyzdžiū.
ypač besimokančiam jauni-
mui, kaip reikia mylėti savo
Tėvynę, domėtis jos praeti-
mi, saugoti kultūrinį paliki-
mą, kovoti už tautos egzis-
tenciją, saugoti jos laisvę.

Petras VYTENAS
V. Petronio ekslibrisas.

MALDA

Mes klūpom prieš Tavo paveikslą.

Marija, motule visų.

Ir prašom glėbos, neapleiski —

Sioj žemėj taip šalta, baisu.

Apgaubk savo skraistėmis žemę

Nuo nūdienos vėjų žlaurlų.

Vienintelis mostas daug lemia —

Sukvieski prie kojų savų.

Širdies savo baltą leliją

Tlek amžių žmonėms dalini,

Bet kraujas ir ašaros lyja

Ir skausmo melai sklidini.

Zmogus ilgį šiol žmones ryja,

Bel slibinas lieka ramus.

Pamokyk išverti, Marija,

Aukojai Tu sūnų dėl mūsų.

Mus blaško lyg vlenišą pieng,

Sunaikina sodus, namus.

Pakvieski, Dangaus Karaliene,

Visuotinė atgailai mus.

ATLIKIME IŠPAŽINTĮ

Ne, keršto nereikia, nereikia žudynių —

šar žemė kraujo lig šiol nesugėrė.

Dar gėlės nežydi ant kapų didvyrių.

Vardai jų danguje tik žvaigždėmis žerl.

Ne, keršto nereikia. Ir pykčio nerelkia.

Visuotinę išpažintį prie Dievo klausyklos

atlikime, žmonės. Taip žemei reikia,

juk žydros žibuoklės iš kraujo išdygo.

Atlikime išpažintį brolis prieš broli.

Kaltes išpažinkim kaimynas kaimynui.

Kapai ligi šiolei kraujuoja molū

ir kaulai dejuoja po girgždančiu žvyru.

Jau saulė sūpuojas į langą įkritus.

Velykų varpai skelbia žemei:

— Jis kėlėsi!

Ateiki, žmogau, ir suklypk prie klausyklos,

Nurlims tada žmonės ir žvyruodžių vėlės.

Kovo 19-ąją tokia tema vy-
ko konferencija, suruošta
LKDP Utenos skyriaus val-
dybos.

Dvylikta valanda, Utenos
vaikų muzikos mokyklos salė
pilnutėlė susirinkusių. Tai vi-
si senyvo amžiaus žmonės.
Gaila, jaunimo nematyti, iš-
skyrus pranešėją ir vaikučius,
dalyvačius programoje.

Scenos fone garbingojo
Lietuvos kankinio vysk. Vin-
cento Borisevičiaus portretas.
Kairėje stendas su užrašu:
„Komunizmo nusikaltimai ir
resovietizacija“.

Įeinančius svečius, Seimo
narius salė šiltai sutinka
plojimais. Konferenciją gra-
žia religine įžanga pradėjo
Vytautas Petronis, LKDP
Utenos skyriaus valdybos

Komunizmo nusikaltimai ir resovietizacija

pirmininkas. Po to buvo su-
giedota giesmė „Marija, Ma-
rija“, Katalikiškojo darželio-
mokyklos vaikai padeklama-
vo specialiai šiai dienai skir-
tą Liudgardos Juodkienės
poemėlę „Tėvynė“. Po vaikų
autorė skaitė savo kūrybos
eiles. Tremtinių choras atliko
meninę dalį, sudainuodami
graudžias, tremtinių ilgesį ir
nedalią nusakančias dainas.

Pranešimą perskaitė Da-
lius Stančikas apie vyskupo
Borisevičiaus kilnų asmeny-
bę, jo veiklą, jo pastangas
gelbėjant nuo mirties kai ku-
riuos žmones. Vienok, bolše-
vikinis teismas to nevertino
ir nutiesė jį žiauriausiai mir-
čiai. Iki šiandien nežinomas
jo kapas, o tik spėjama.

Inga Bogomolovaitė labai
gražiai lyriška kalba apsakė
apie rezistencijos dvasinį gy-
venimą, partizanų priesaikas,
jų maldas, jų šventes prie
stalo tomis kraupiomis sąly-
gomis, kaip jie sutikdavo
mirtį, net su malda lupose
Vienok piktai dalis žmonių
visap juodino juos ir pylė
baisią šmeižtų kampaniją.

Panelė Nijolė Gaškaitė sa-
vo pranešime labai įdomiai
atskleidė baisumus pokario
metais, kuriuos vykdė pulki-
ninko Sokolovo provokacinė
sadinė KGB banda, apsi-
metusi partizanais. Ji žiau-
riausiais metodais kankino,
šaudė ir naikino Lietuvos gy-
ventojus, išprovokuotus per
sukurtus provokacinius bū-

kerius. Tai buvo Anykščių,
Utenos ir kitose Lietuvos
vietose.

Seimo narys Antanas Sta-
sikiškis labai realiai apibūdino
dabartinę Lietuvos nepriklauso-
mybės padėtį, nusakydamas
LDD partijos pragaištingą
veiklą Lietuvai.

Seimo narys Juozas Lita-
vičius ir Juozas Starkauskas
kalbėjo apie mūsų archyvų
padėtį.

Gėlės — buvo visų susi-
rinkusių dėkingumas. O Lie-
tuvos himnas iš susirinkusių
lūpų ir širdžių tarsi sujungė
visus, tarsi pažadino vilčiai —
laisvės niekam neatduosime.

Mykolas SPRINDYS

AUTORIŲ NUOMONĖ NEBUTINAI SUTAMPA
SU REDKOLEGIJOS NUOMONE
Kaina sutartinė

Spaudė Utenos spaustuvė, Kauno g. 33. Užsak. Nr.
679. Tiražas 300 egz. SL Nr. 491.
„Aukštaitis“ is published in the Lithuanian language by
the Sąjūdis Utena Council.

Šį numerį redagavo A. GRIGARAVICIENĖ, V. PETRO-
NIS, D. RASIENĖ.
Redakcijos adresas: Utena, Maironio 8, telef. 50714.